

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. 2.—
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ..... " 2.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτόν..... 20
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—261

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀθηναϊδος, ἐκφράζουσα τὰς εὐχαριστίας τῆς διὰ τὴν ὁσημέραι ἀβύσσου παρὰ τῷ κοινῷ καλῇ ὑποδοχῇ τοῦ φύλλου ἐκδίδει τούτο σήμερον πρῶτον, προστιθείσα ἕλην τερπνὴν καὶ ὠφέλιμον.

ὑποδείξαντες ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς Ἀθηναϊδος τοὺς ἀγαθοὺς καρποὺς τοὺς ἐκ τῆς καλλιέργειας τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ὡς καὶ τὰς οἰκτρὰς συνεπείας τῆς ἐγκαταλείψεως αὐτοῦ, ἥδη σημειοῦμεν καὶ τὰ μέσα τῆς ἀναπτύξεως. Καὶ πρῶτον κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν οὐσίαν εἶναι ἡ ἐδούσια τῆς μητρὸς, καθότι ἡ μήτηρ εἶναι ἡ μόνη ἡ δυναμένη, συγχρόνως μὲ τὴν ὑπαρξίν, νὰ διαχύσῃ ἐπὶ τῆς ψυχῆς τὰς ἀκτίνας τῆς ἀγάπης, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς ὁποίας, τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος αἰσθημα καταπέμπει, τὰς ρίζας περὶ τὴν καρδίαν καὶ ἀναπέμπει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τὸ φύλλον ἐκεῖνο, ὅπερ προαγόμενον θὰ ἐπιφέρει τοὺς καρποὺς τῆς ἀρετῆς διὰ τὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ πλησίον τὴν εὐτυχίαν. Δεύτερον, εἶναι ὁ ἠθικὸς χαρακτῆρ τοῦ παιδαγωγοῦ πρὸς ὃν ὁ παῖς, κατὰ τὴν πλαστικὴν περιόδον τῆς ὑπάρξεώς του, ἀποβλέπει ὡς εἰς μαντεῖον καὶ τοῦ ὁποίου τὰς διδασκαλίας ἀγωνίζεται νὰ ἐφαρμόσῃ. Τρίτον, ἡ πνευματικὸς τοῦ ἱεροδιδασκάλου, ὅστις, διὰ τῶν διακεκριμένων αὐτοῦ γνώσεων καὶ τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ βίου, ὠρίσθη ἵνα ἀναπληρῇ τὰς ἐλλείψεις καὶ προαγάγῃ ἐτι μᾶλλον τὸν χριστιανικὸν χαρακτῆρα τοῦ νέου.

Τὰ δευτερεύοντα μέσα ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου παραλείπομεν, ἐπιπροσθέτοντες ὅτι, ὅπως τὰ τρία εἰρημένα στοιχεῖα ἐνεργῶσι δραστηρίως καὶ ὀρθῶς, ὑπάρχει χρεῖα ἠθικῶν περιοδικῶν καὶ συγ-

γραμμάτων, ἅτινα διὰ τερπνῶ ὕφους καὶ εὐτελοῦς τιμῆς νὰ καταστῶσι κοινὰ παρὰ τῇ κοινωσίᾳ. Ἐπίσης δι' ἐκδόσεων τῶν Ἀγ. Γραφῶν καὶ θρησκευτικῶν συγγραμμάτων ὡς καὶ τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς διδασκαλίας ἐν γένει τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Τότε δὲ θέλομεν ἔχει γονεῖς φιλοσόφους καὶ τέκνα εὐπειθῆ, σεβαστοὺς διδασκάλους καὶ ἐπιμελεῖς μαθητὰς, ἀγαπητὸν κλήρον, εὐάγωνο λαὸν καὶ ἀρχὰς εὐσυνειδήτους· τότε θέλομεν ἔχει φιλάνθρωπιαν, πατριωτισμὸν, αὐταπάρνησιν, ἀγάπην καὶ τοὺς καρποὺς τούτων, τὴν εὐτυχίαν.

Ὁ Θεὸς ἐν τῇ πανσοφίᾳ αὐτοῦ ἐποίησε τὸν λογικὸν ἄνθρωπον ἐλεύθερον καὶ ὑπεύθυνον, ἐξ οὗ πηγάζει ἡ προσωπικὴ αὐτοῦ ἀξιοπρέπεια. Ἀλλὰ προσωπικὴ ἐλευθερία σημαίνει ἐκλογὴν, ἡ δὲ ἐκλογὴ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται κατὰ βούλησιν νὰ πράξῃ τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν διὸ καὶ ἡ νίκη κατὰ τοῦ κακοῦ ἔχει ὡς βᾶσιν τὴν αὐτοουσίαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ εὐτυχία ἡμῶν ἤρτηται ἐκ τῆς ἐκουσίου ἐκτελέσεως τοῦ καλοῦ, ὁ Θεὸς ἐνέθηκε τοῖς σπλάγγνοις ἡμῶν τοὺς σπόρους τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, ἵνα διὰ τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ καρπώμεθα τῶν εὐλογιῶν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ ὦμεν χρήσιμοι καὶ εὐτυχεῖς.

Τίς δὲν θαυμάζει τὴν ὠραίαν ὄρν ἄνθρωπον αὐτὴν χαριέντως κυματίζουσαν καὶ παίζουσαν μετὰ τῶν ἀνέμων. Οἱ κλάδοι αὐτῆς παρέχουσιν εἰς μὲν τὸν πτερωτὸν κόσμον ἀσπλον καὶ διαμονὴν πλουσίαν καὶ πολυτελή, ὅστις ἀνταποκρινόμενος εἰς τὴν ἐκδούλευσιν ταύτην μεταβάλλει αὐτὸς διὰ τῶν γλυκῶν κελαδημάτων εἰς εὐφάνους αἰδοὺς, εἰς δὲ τὸν λοιπὸν λογικὸν τε καὶ ἐμφυχον κόσμον καταφύγιον προστασίας καὶ ἀνακουφίσεως κατὰ τὴν τοῦ καύσους καὶ τῆς καταγίδος, ἐνῶ δ

πελώριος αυτής κορυφής παρέχει οικήματα δια τὸν ἄνθρωπον καὶ πλοῖα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ. Καὶ ὅμως ἡ ἄσφοδρος καὶ ἰσχυρὰ αὐτὴ ὕλη ἢ τὸσον ἀναπνεύσασθαι διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἢ ἀναπτύξαι τῶν στοιχείων τῶν ἐν τῷ ὑλίνῳ περιβάλλοντι τῆς μικρᾶς βαλάντου! Ἄλλ' ὅταν ὁ μικρὸς οὗτος σπόρος δὲν τυγχάνῃ τῆς ἀσφοδρᾶς ἀνεργείας τοῦ φωτός, τοῦ ἀέρος, τοῦ ὕδατος καὶ τῶν στοιχείων τῆς γῆς, ἴσως ὅταν δὲν καλλιέργηται, ἀντὶ τὴν ἀναπτύξασθαι εἰς ἰσχυρὸν σπέρμα δὲ καὶ φέρειν γνήσιον γίγαντα καθίσταται βόρα τῶν χοίρων ἢ μὲν νεκρῶς καὶ ἀγνοῦν. Ἡ σπαρτὴ ἀπλωθεὶς στοιχείου ὄσον ἴσως ὅποτε χρῆσται δὲν ἀρκεῖ, δεῖται ἀναπτύξασθαι, δεῖται τῆς προσεκτικῆς καλλιέργειας.

«Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυρία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης ἐγκράτεια· κατὰ τούτων οὐκ ἐστὶ νόμος.»

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(Κατὰ τὸ θέρος 1876.)

Ἡ Καλλιρόη παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ. — Τὰ θέρια θάλασσα παρὰ τὸν Ἰλισσὸν καὶ ἐν Φαλήρῳ.

Ὅρατ' ἄν τινα πρῶτον τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἠθέλησα ν' ἀποσπασθῶ ἐπὶ στίγματι τινὶ τῆς τύχης τῶν καθημερινῶν ἀσχολιῶν καὶ ἐξελεύσασθαι τῆς πόλεως διηυθύνθη πρὸς τοὺς ἀγρούς.

Σοβαρὰ ἀγὴ ἐπεκράτει εἰσέτι πανταχοῦ, ἐνῶ τὰ περίε, ἀντικείμενα ὑπὸ τοῦ λυκαυτοῦ φωτισζόμενα ἐχρῶματιζόντο βαθυθδὸν ὡς ὑπὸ μαγικῆς τινὸς ἐπιρροῆς διὰ μύθων καὶ ποικίλων ἀποχρώσεων. Ἐγὼ δὲ περιεγέρθη διὰ τὴν ἐλευθερίαν μου ἐτρεχον ἀπὸ λωφίσκου εἰς λωφίσκον, ἀπὸ βύακος εἰς βύακα, ὅτε μὲν συνάξουσα ἄνθη, ὅτε δὲ θαυμάζουσα τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τῆς φύσεως, ἦτις ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ προκύπτουσα ἀπεδύετο τὸν μελανὸν τῆς νυκτὸς πέπλον.

Αἶφνης ὅμως ἐνῶ κερηλοῦθον τὴν ροὴν τοῦ Ἰλισσοῦ, ὁ φλοῖστος παρακειμένης πηγῆς ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν μου ἐστάνην παρεῦθε, διότι μοι ἐφάνη ὅτι διὰ μέσου τοῦ μονοτόνου ἤχου τῶν ὁδῶν διεκρόνον ἄσμά τι τοσοῦτον γλυκὺ, τοσοῦτον περικραδῆ, ὥστε ὑπὸ συγκινήσεως ἀνεκφράστου καταλήφθησα, προσήκασα ὄλην τὴν προσοχὴν μου τῷ ἀκροαθῶ.

Καὶ ἀληθῶς ὁ φλοῖστος ἐκεῖνος κερηλοῦθαι ἐλαφρῶς φωνὴν καθάραν καὶ νεανικὴν, ἦτις διὰ μύθων μελωδικωτάτων τόνων, ὅτε μὲν ἀνεπαίσθητῶς ὑφουμένη, ὅτε δὲ μετ' εὐετροφίας ἀκατανόητου συγγεομένη μετὰ τῶν ὁδῶν, ἀπετέλει ἁρμονίαν ὑψηλὴν καὶ αἰθέριον, ἁρμονίαν ἣτις καταθέλγουσα τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν ἐνέπνεεν

αὐτῇ μελαγχολίαν τινα γλυκύθυμον καὶ ἄσφοδρον.

Ἄλλὰ τὸ μέλος ἐκεῖνο ἐξέφραξε παρὰ τὸν τοσοῦτον μύχιον καὶ θλιβερόν, ὥστε τὸ πῶς πῶς τοῦ ν' ἀνακαλύψω τὴν ἄδουσαν, ἀντὶ τὴν πῶς ἐλκόμενῃ, ἐπροχώρησα βήματά τινα πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤρχετο ἡ φωνή.

Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου τότε διὰ μέσου τοῦ φυλλώματος διεκρίναν νεανία κάλλους οὐρανόθεν!

Λεπτὸς πέπλος ὑπὸ τοῦ πρωϊνοῦ ζέφου ἀνματιζόμενος ἐκάλυπτε τὸ αἰθέριον αὐτῆς σπῆρα ἐπὶ τοῦ ὅποιου ἡ χάρις, ἡ νεότης, ἡ εὐφροσύνη διέλαμπεν ἐκ ἀπαντῶν τοῦ μεγαλείου αὐτῶν. Ἐνῶ δὲ ὑπὸ τοῦ ἀγίου ἐκεῖνου ἐνθουσιασμοῦ κατεχομένη, ἢ ἀσθενέται ἢ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ πρὸ καλλιτεχνικοῦ ἀριστουργήματος, κερηλοῦθον τὰς ὕψους καὶ διαυγεῖς γραμμάς, ἀττινὲς δεξιῶν τὸ ἀνθρώπινον ἐκεῖνο σχῆμα, ἐνῶ πρᾶσσεπῆθον ν' ἀνακαλύψω τὴν μυστηριώδη μαρμαρυγὴν, ἣτις ἐφώτιζε τὸ βοδοειδὲς καὶ χιονόλευκον ἐνταυτῶ ἐκεῖνο σῶμα δὲν ἤξεύρω ὅποιον προαίσθημα, ὁποῖα συγκινήσεις μετ' ἐκάμει νὰ ἐννοήσω ὅτι ἡ σμηνὴ καὶ δεξιὴ ἐκεῖνη κόρη δὲν ἀνήκεν εἰς τὰς θηρῆτας καλλονὰς τοῦ κόσμου τούτου, εἰς τὰ διαβατικά τῆς ὕλης δημιουργήματα, ἀλλὰ κατὰ τὴν ποιητικὴν τινος καὶ αἰθαλοῦς κοσμοῦ, εἰς τοὺς μυστηριώδεις ὠκεανούς τῆς φαντασίας πλαυομένη, ἔθεσε πρὸς στιγμὴν τὸν ἐλαφρὸν αὐτῆς πόδα ἐπὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς πεδιάδος, ὡς διαλύουσα αἰφνῶς τὰ σκοτὴ τῆς κήτης, διαχύθη τὸ φέγγος ἀθανάτων καὶ προσφιλῶν ἀναμνήσεων! Ἀσφαλῶς καὶ μετὰ χάριτος πρὸς τὸν βύακα κεκλιμένη ἐκράτει ἀνα χειρὰς ὑδρίαν ἀφ' ἧς κατέρρεε τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς ἐκεῖνης, ὅπερ ἀρρίθον κατέρρεγε τοὺς λεπτοφύεις αὐτῆς πόδας καὶ κερηλοῦθαι μετὰ ταῦτα τὸν ροὴν τοῦ ἐπὶ τῆς γλῶσσης.

Ἄλλὰ μόλις ἤκουσε τὸν κρότον τῶν βημάτων μου, ἐστράφη ἀνθρώπως ζητοῦσα ν' ἀνακαλύψῃ τὸν τολμῶντᾶ νὰ διαταράξῃ ὅτι πῶς τὸ ἄσμά τῆς ὁ θαυμασμός μου τότε ἠύχθησεν ἐτι μᾶλλον ὅτε μοι ἀπεκαλύφθησαν οἱ κανονικοὶ καὶ λεπτοὶ χαρακτῆρες τῆς μορφῆς τῆς. Τὸ ἦθος τῆς ἐνέφανε τὴν δεξιάν τῆ παιδικῆς ἀσφείας, ἐνῶ τὸ ἐμβριθές καὶ βαθύ αὐτῆς βλέμμα, ὅπερ διέχυνε περὶ τὴν ζωὴν νεότητός ἀθανάτου, ἀπεκαλύπτε τὴν ἀμετάθετον ἐκεῖνην γαλήνην, ἣτις μόνῃ χαρακτῆρὶς τὰς ἐκλεκτὰς καὶ γενναίας ψυχὰς ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ἐπιπλάτο βαρὺ τι νεφὸς μελαγχολίας, μελαγχολίας ἀξιοπρεπούς καὶ εὐγενούς, ἣτις καθωραίξεν ἐτι μᾶλλον τὴν συμπάθη ἐκεῖνη φυσιογνωμίαν. «Ὡ δὲ ἦτις μοι ἐμπνέεις τοσαύτην συμπάθειαν, εἶπον τότε προχωροῦσα μετὰ σεβασμοῦ πρὸς αὐτὴν, εἶπέ μοι διὰ τὸ ἄσμά σου εἶναι τοσοῦτον θλιβερόν ἐν τῷ μέσω τῆς χαρμῶσυνου ταύτης φύσεως;»

Ἡ ἀγνώστος τότε προσηλώσασα ἐπ' ἐμὲ τοὺς

γοργούς ὀφθαλμούς τῆς — Ἄθνηνα! μοι εἰπὲν καὶ ἡ φωνὴ τῆς ὡς ὁ ἦχος μελωδικῆς τινος λύρας ἐπλήξε τὸν ἄερα, εἶμαι ἡ Νύμφη Καλλιρόη, ἡ ἐφῆρξουσα ἐπὶ τῶν τόπων τούτων τῶν κλεισθέντων ὑπὸ τῶν προγόνων σου· μ' ἐρωτᾷς διὰ τὸ ἄσμά μου εἶναι θλιβερόν. Ἄλλ' ἰδὲ ὀλίγον ἀποτέρω τὰ καταγῶγια ἐκεῖνα τοῦ νεωτερισμοῦ ἐν οἷς παρασκευάζεται ἡ τῶν Ἑλληνίδων μας διαφθορά! Πῶς εἶναι δυνατόν μία λειτουργὸς τοῦ Θεοῦ τῆς ἁρμονίας, μία Ἑλληνὶς Νύμφη ν' ἀκούσῃ ἀνευ αἰσχύνῃς τὰς βερβαστικὰς ἐλαίας τῆς μυθιστορίας ἀπηγήσεις! Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ θλιβῆται ἀναλογιζομένη ὅτι εἰ συμπαιλίτιδες αὐτῆς ἐν μέσω τῶν θεαμάτων ἐκείνων τῶν χαρακτῆρα τῆς ἑλληνοπρεπείας ἀποβάλλουσαι, μεθύσκονται ὑπὸ τοῦ δολίου ῥομαντισμοῦ, ὅστις ὡς ἡδὺ δηλητήριον, λυμᾶνεται τὰς νεαρὰς καὶ εὐαίσθητους καρδίας τῶν ἡμετέρας βασκανῶς δαίμων ὠθησε τὴν πατρίδα ἡμᾶς εἰς τὴν λατρείαν τῆς ξενικῆς ταύτης μουσῆς, ἣτις οὐδὲν κοινὸν ἔχει πρὸς τὴν σμηνὴν καὶ αὐστηρὰν μουσικὴν τοῦ πατρώου θεάτρου!

Ποσάκις κατὰ τὰς σελήνοφειγείας νύκτας ὑπὸ τὸν αἴθριον τοῦτον καὶ γλαυκὸν τῆς Ἀττικῆς οὐρανὸν, ὅτε ἡ γλυκύθυμος ἡμέρα τῆς φύσεως καλεῖ τὰς εὐαίσθητους ψυχὰς εἰς κατένευσιν, ποσάκις τότε τὰ ἀκούσματα ἐκεῖνα, ἅτινα ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν νὰ καλῶνται καλλιτεχνικὰ, ἀπρωσμένη, ἐπόθησα τὴν ἀγρίαν τοῦ χειμῶνος θύελλαν καθ' ἣν ὁ Ἰλισσὸς ἐξηγοιζομένη ζητεῖ νὰ μὴ παρασύρῃ εἰς τὸν ὄμιλον τῶν ροῶν τῆς, ὅτε ἐν τῷ μέσω τῆς βοῆς τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς κρηλατικῆς καταγίδος ἀντιχοῦσιν ἐκ τοῦ νεκροτάτου οἱ θῆνοι τῶν Αἰολιανῶν ἀρπᾶν καὶ οἱ Τρίτωνες καὶ οἱ λοιποὶ εἰδεχθεῖς δαίμονες τῶν ὁδῶν μετὰ πατάγου ἀνακοῦσαι τὸν Φαληρικὸν ὄμιλον!

Ἄν ἐάν ἠδυναίμην νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς ἀξένους τούτους τόπους καὶ νὰ ζητήσω καταφύγιον μακρὰν εἰς τοὺς χαρμέντας καὶ συσκίους λειμῶνας τῆς δούλης Ἑλλάδος! Ἐκεῖ εἰς τοὺς ὑπὸ τῆς φύσεως εὐλογημένους ἐκείνους τόπους ἡ ἀπαισία τῶν καταδικωτῶν τοῦ ἑλληνοπρεπῆ φανγῆ, ὡς παράτονος τις ἦχος θέλει προσβάλλει τὰς ἀκούας μου, ἀλλ' ἐκεῖ δὲν θέλω πλέον ἀκοῦει τὰς ταπεινωτικὰς χειροκροτήσεις καὶ ἐπευφημίας τῶν υἱῶν τῆς Παλλάδος! Ἄλλ' αἶμοι πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παραβιάσω τοὺς μυστικούς ὄρκους μεθ' ὧν συνεδέθη ἡ ὑπαρξίς μου; Πῶς εἶναι δυνατόν ν' ἀπομακρυνθῶ τῆς πηγῆς ταύτης ἀφ' ἧς ἄλλοτε ὑπεράνω τοῦ μεγαλοπρεποῦ Παρθενώος ἐβλεπον περιπταμένην τῆς σκιᾶν τῆς Πολιούχου Παλλάδος, τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ κλέος τῶν Ἑλλήνων διασώζουσαν; Ἀφότου ξενικὸς θιάσος κατέλαβε τὰς ἀκτὰς τοῦ Φαλήρου αἱ ἀδελφαὶ μου ὁσάκις διέρχονται τὸ ἐσπέρας παρὰ τὸν ὄμιλον ἐκεῖνον, βυθίζουσι ὑπὸ τὸ ἀργυροειδὲς κύμα τὴν χαρῆσσαν

αὐτῶν κεφαλῶν· ἀλλὰ τλήμων ἐγὼ, ἐνταῦθα, ἐπὶ τῶν ἄλλοτε καταρρότων καὶ συσκίων τούτων μερῶν, ὅθεν ἀντήχησάν ποτε οἱ πρὸς τὸν Ὀλύμπιον ὕμνοι, τεθλιμμένοι μάρτυς τῆς παρακμῆς τῆς φίλης πατρίδος παρισταμένη αἰωνίως θέλω συνδεδεῖν διὰ τῶν μελαγχολικῶν θρήνων μου τὸν μονότονον τῆς πηγῆς ταύτης φλοῖστον!

— Ἄ Νύμφη! — ἀνεκράξα τότε, συγκινηθεῖσα ὑπὸ τῶν τελευταίων τούτων λόγων — οἱ θνητοὶ ὡς πρὸς ἀνέμου παρερχοῦνται, ἀλλ' αἱ χορεῖαι τῶν ἀθανάτων ἀπρόσιτοι εἰς τὸν πανδαπέτορα χρόνον, πλανῶνται ἀεὶ ποτε ἐπὶ τῆς ἐνδόξου καὶ προσφιλῆς ταύτης γῆς· διὰ τὴν λοιπὸν νὰ μὴ ἐλπίζῃς ὅτι ἐκ τῶν ἄθλων τούτων θέλει ποτε ἀκούσει τὴν γλυκίαν φωνὴν τῆς πατρώας μουσῆς τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν εἰς τὰ προγονικὰ μεγαλοουργήματα μυσταγωγούσαν;

Ἐγὼ καὶ ὁ κοινὸς τῶν θνητῶν καὶ τῶν ἀθανάτων Πατὴρ δὲν θέλει ἀπωθήσει τὰς εὐχὰς σου. Ἄλλὰ μοι ἀνέφερες περὶ τῶν ἀδελφῶν σου, δύνασαι νὰ μοι εἴπῃς, ὦ Ναῖας, τίνες εἰσὶν αὐταί;

— Αἱ θυγατέρες τοῦ Νηρέως, μοι ἀπεκρίθη, εἶναι αἱ μυστηριώδεις Νύμφαι, πρὸς ἃς ἠτό ποτε ἐμπειπιστευμένη ἡ ἀνατροπὴ τοῦ θεσμοφόρου Βάχου χαρῆσσαι καὶ ἐλαφραὶ, ὡς ὁ ζέφυρος, διέρχονται τὰ ἀεικίνητα πεδία τοῦ Ὄκεανοῦ ὀδηγοῦσαι μετὰ τῶν Τριτόνων τὰ πνεύματα τῶν ἀγαθῶν εἰς τὰς Νήσους τῶν Μακάρων. Πολλάκις ἐν μέσω τοῦ πατάγου καὶ τοῦ κλυδωνοῦ ἀκολουθοῦσι τὴν ρυκωμένην καταγίδα, κλιζουσαι μετὰ τὸν ἄφρον τῆς θαλάσσης καὶ συνασσοῦσαι τὸ κύμα διὰ τῶν γοργῶν παύσεων τῶν, ἄλλοτε δὲ πάλιν ὅταν ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ θνητοῦ δὲν φάνη μέχρις αὐτῶν, χαρῆσσαι καὶ μειδῶσαι ἐξέρχονται τῆς θαλάσσης ἵνα χορεύσων εἰς τὸ παράλιον πρᾶσιν οὐρανοῦ γιγῶν καλύπτει τὰ αἰθέρια αὐτῶν σώματα καὶ ἐπὶ τῆς ἀραιᾶς αὐτῶν κεφαλῆς θάλλει στέφανος ἐκ κισσοῦ, εἰς ἀναμνήσιν τῶν ἀδύτων τοῦ Βάχου μυστηρίων, ἅτινα εἶναι πρῶτα ἀπεκαλύφθη εἰς τὸν πόρον.

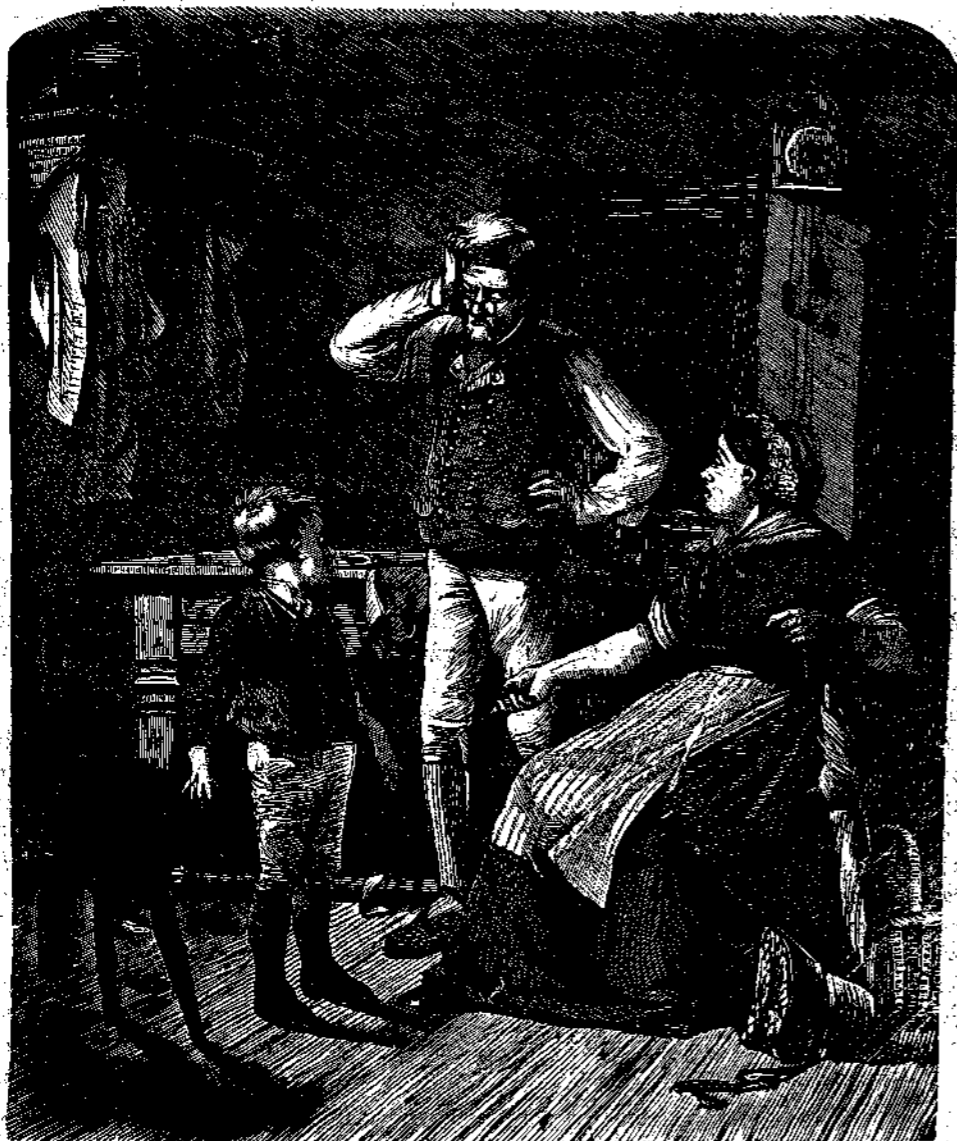
Τὴν ἐσπέραν ὅτε ἐν μέσω τῆς γαλήνης τῆς νυκτὸς ἤχῃ ὁ φλοῖστος τῆς θαλάσσης, κτῆνον τὸ οὖς σου μετὰ προσοχῆς, ἐάν δὲ μυστηρικῶς ἀναγνώσματα καὶ τὰ ὄνειρα δὲν σε διεφύθησαν μέχρι τούδε ἐντελής, εἰς τὴν φῶσιν εὐρικωμένη δύνασαι εἰσέτι νὰ ἀσθενῆς ἀντὶ τῆς χαύνης καὶ βερβαστικῆς μελαγχολίας τὰ ὑγιᾶ καὶ ἐναρμόνια αἰσθήματα, ἅτινα εἶναι δυνατὰ ν' ἀπομακρυνθῶν ἀπὸ τῆς διαχέει, θέλει τότε διὰ μέσου τοῦ μονοτόνου ἐκεῖνοῦ ἤχου διακρίνει τὸ μέλος τῶν ἀδελφῶν μου τούτων, αἰτινὲς ἀρατοὶ, λαμβάνουσι μέρος κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην εἰς τὸν νυκτερινὸν ὕμνον τῆς φύσεως.

— Ὁ νυκτερινὸς ὕμνος! — ἐπᾶνέλαβον μετ' ἀπορίας — τίς εἶναι ὁστος, ὦ Νύμφη; εἶπέ μοι, σὺ, ἣτις διὰ τῶν εὐεργητικῶν ναμάτων σου καταπαύεις τὴν δίψαν τοῦ κερμηκίτου ἐδοιπόρου καὶ

τὰς ἀσθενείας τῶν θνητῶν. πολλάκις θεραπεύεις, σὺ ἤτις διὰ μέσου τοῦ σκότους διορᾷς ἐκεῖ ὅπου ὁ περιορισμένος τοῦ θνητοῦ ὄφθαλμὸς ἀδυνατεῖ νὰ ἐμβατεύσῃ, εἰπέ μοι, ποῦ δύναμαι ν' ἀκούσω τὸν ἕμνον τοῦτον;

— Ἀκούσον, μοὶ εἶπε τότε — ἐνῶ ἡ λεπτοφυῆς αὐτῆς χεὶρ ἀποθήσασα τὴν κυματίζουσαν κόμην της, μοὶ ἀπεκάλυψε τὸ ἐμβριθὲς καὶ σκε-

Ἄλλὰ τὸ ἐσπέρας ὅταν ὁ σάλος καὶ ἡ τύρβη τῶν ἀσχολιῶν τοῦ ἀνθρώπου καταπαύσῃσιν, ὅταν ὁ ὕπνος γαλήνιος καὶ μεγαλοπρεπῆς κατέρχεται βραδέως ἀπ' Ἀνατολῶν ἐκτείνων τὸ πανίσχυρον αὐτοῦ σκῆπτρον ὑπὲρ τὰ ἄστρον τῶν θνητῶν, τότε ἐν μέσῳ τῆς σοβαρᾶς καὶ μυστηριώδους ἐκείνης οἰγῆς αἱ χορεῖαι τῶν Νυμφῶν ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ ἐνδιατήματα αὐτῶν καὶ ἐνοῦσι τὰς ἐναρμονίους

(Ἰδὲ σελ. 88.)

πτικὸν μέτωπόν της — ἀκροάσθητι μετὰ προσοχῆς, διότι ἡ ἐννοια τῶν λόγων μου εἶναι βαθεῖα καὶ δύσκολος.

Ἄ Ὁ Ναὸς τῆς δημιουργίας εἶναι μέγας, ἀπειροσ! ἡ δὲ ἐκλεκτὴ ψυχὴ, ἐν οἰαδήποτε στιγμῇ ὅπου καὶ ἂν φέρῃ τὴν πτῆσίν της, πανταχοῦ ἀκούει τὴν φωνὴν τῆς φύσεως ἀναπνευομένην ὡς θυμίαμα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν θρόνον τοῦ Πλάστου.

αὐτῶν φωνᾶς μετὰ τοῦ ἕμνου ἐκείνου . . . . Ἐκεῖ εἰς τὰ πυκνὰ δάση διὰ μέσου τῶν ὀπῶν ἡ ἐκηβόλος Ἄρτεμις ἐκτοξεύει τὰ ἀργυροειδῆ αὐτῆς βέλη, ὑπὸ τὴν τρέμουσάν σκιάν αἱ χορεῖαι τῶν Δρυάδων ψυθυρίζουσι τὰς μυστηριώδεις αὐτῶν ἁρμονίας.

Ἄ Ἐκεῖ εἰς τὰ ὄρη καὶ τοὺς λόφους, ἐνθα κυλίουται τὰ κρυσταλλώδη τῶν πηγῶν νάματα, ἐνθα ἡ

ἐράσμία κισσάμπελος περιπλέκεται ἐπὶ τῆς ἀκανθώδους βάτου καὶ τὸ γλιχώνιον καὶ ὁ λυγρὸς διαχύνουσι τὴν λεπτὴν αὐτῶν εὐωδίαν, ἐκεῖ ὑπὸ τὸ σελιναῖον φέγγος αἱ ὄρεστιάδαι Νύμφαι, μόλις ψαύουσαι διὰ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν τὸν τάπητα τῆς χλόης, ὀρχοῦνται ἐλαφρῶς, ἐνῶ ἡ τεθλιμμένη ἤχῃ πλησίον που ἐντὸς σπηλαίου κεκρυμμένη ἐπαναλαμβάνει διὰ φωνῆς τρεμούσης τὰ χαρμόσυνα αὐτῶν ἄσματα.

Ἄ Ἐκεῖ εἰς τὰ βάθη τοῦ ὄριζόντος, ὅταν ὁ Φοῖβος πρὶν ἢ στρέψῃ τοὺς πυρίνους αὐτοῦ ἵππους, ρίπτει εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων τὰ τελευταῖα αὐτοῦ βέλη εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης, ὁ γαλή-

συκροτοῦσι τοὺς ἰδιόρρυθμους αὐτῶν χοροὺς ὑπὸ τοῦ ἤχου τῶν κροτάλων καὶ τῶν αὐλῶν συνοδευόμενοι.

Ἄ Ἐκεῖ τέλος εἰς μεμακρυσμένην καὶ ἐρημικὴν κοιλάδα ἐνθα ὁ ἀνθρώπος, ὁσάκις εὐρεθῆ μόνος, καταλαμβάνεται ὑπὸ φόβου ἀορίστου, ἀκούων ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς τοὺς συγκεχυμένους ψυθυρισμοὺς τῆς φύσεως, οὓς μάτην προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ καὶ οἵτινες φαίνονται αὐτῷ ὡς φωναὶ ἀπ' ἰοράτου τινος κόσμου πρὸς αὐτὸν ἀποτεινόμενοι, ἐκεῖ πλησίον που ἐπὶ βράχου καθήμενος ὁ μυστηριώδης Πᾶν παίζει τὸν πολύφωνον αὐλὴν του.

Ἄ Καὶ πάντες οἱ συγκεχυμένοι οὗτοι, ἤχοι, αἱ

Ἐπαυλις ἐν Ἰαπωνίᾳ (1).

νιος Ποσειδῶν ὑπὸ τῶν Τριτόνων περικυκλωμένος φάλλει τὸν μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ παιᾶνα.

Ἄ Ἐκεῖ εἰς τὰς καταπρασίνους πεδιάδας ἐνθα ἡ ἄμπελος κάμπτει τοὺς κλώνας τῆς ὑπὸ τὸ βάρος τῶν καλλιδοτῶν σταφυλῶν καὶ ἡ γλαυκὴ ἐλαια, τῆς Πολιούχου Παλλάδος τὸ φύτευμα, κινεῖ μελαγχολικῶς τὴν κορυφὴν, ἐκεῖ ἀναπαύεται ὁ εὐεργετικὸς Βάκχος, ἐρειδόμενος ἐπὶ γηραιοῦ κορμοῦ ἐπὶ τοῦ ὀπιού περιλίεσσεται ὁ εἰνόςχρους κισσός, ἐνῶ περὶ αὐτὸν οἱ Σιληνοὶ καὶ οἱ Σάτυροι

(1) Ἀπὸ τοῦ προσοχοῦς φύλλου θέλομεν ἀρχίσαι τὴν καταχώρισιν περιγῆσις ἐν Ἰαπωνίᾳ μεστῆς παραδόξων περὶ τῶν ἡθῶν καὶ θθίμων τῆς χώρας περιγραφῶν.

μυστηριώδεις φωναὶ, αἵτινες ὅτε μὲν ἐκπνεοῦσιν, ὅτε δὲ ἀναγεννώσθαι πάλιν, θαυμάσιως πως εἰς τὸν αὐτὸν συμπίπτουσαι ρυθμὸν, ἀποτελοῦσι μίαν καὶ μόνην ἁρμονίαν . . . . ἐνῶ αἱ εἰς τὸ χάος μαρμαίρουσαι σφαῖραι, ὡς ἀγαθοὶ δαίμονες, κλίνοντες μετὰ σεβασμοῦ τὰς ἐστεμμένους αὐτῶν κεφαλὰς, διαχύνουσι πρὸς τὴν γῆν τὴν γλυκείαν αὐτῶν μουσικὴν καὶ οὕτω ἡ μεγαλοπρεπῆς αὐτῆ συμφωνία ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰς μυστηριώδεις ἐκτάσεις ποικιλοτρόπως ἐπαναλαμβανομένη, σχηματίζει ἀκατάπαυστως τὸν αἰώνιον τοῦτον ἕμνον «Τὸ πᾶν τὸ Σὸν μεγαλειὸν ἀγγέλλει, ὃ Ἄραρχο τῆς καθολικῆς ἁρμονίας Ἀρχή.»

—«Ω! έννοι νύν — άνέκραξε τότε ως από
 δνεύρων συνερχομένη—έννοι όποιαν κακόχον πα-
 ρατονίαν άποτελει εις την ευαίσθητον και λε-
 πτήν άκοήν σου ή φωνή εκείνη του άνθρώπου, ή-
 τις διαταράττει καθ' έκαστην έσπέραν τας ήσύ-
 χους τής μονώσεώς σου στιγμάς!

Άλλά δέν μοι άπεκρίθη διότι έφαινετο βυθι-
 σμένη εις σκέψεις θλιβεράς. Αίφνης σοβαρά αύ-
 στηρότης άντικατέστησε τό μειδίωμα τής καλο-
 κάγαθίας, όπερ έπλανάτο εις τά χειλι της.

—«Γλήμων Πατρίς! άνέκραξε, μετά τινα σιω-
 πήν, ήν ποτε χρόνος ότε ύπερ σου και μόνης έ-
 παλλεν ή καρδιά του νεανίσκου, όστις έπί του πε-
 δίου τής μάχης άποθνήσκων, ύπερηφάνως προς
 την τροπαιούχον σημαίαν σου ήτένιζε και ή Έλ-
 ληνίς από γενετής εις την σήν καθιερούτο λα-
 τρείαν! Νύν δέ ότε δεινοί έπίκεινται κίνδυνοι,
 ένταύθα ένθα πάν ότι τό βλέμμα άπαντά. άνα-
 μιμνήσκει προγονικής ευκλείας τό μεγαλειον. Έν-
 ταύθα, τά πλήθη των Έλλήνων άθρόα συνερχό-
 μενα έμπνέονται ύπό των ευτελών δημιουργημά-
 των του βεμβασμού και τής άπογοητεύσεως!

Άλλ' οι λόγοι της όδοι διεκόπησαν αίφνης ύπό
 του χρότου των βημάτων, διαβατών διερχομένων
 όπισθεν ήμών έστράφην άνησυχως προς την Νύμ-
 φην, άλλ' ειχε γίνει άφαντος. Οι ελαφοί κύκλοι,
 οίτινες άλληλοδιαδόχως σχηματίζομενοι και δια-
 λυόμενοι έρρυτιδούν ελαφρώς κατά την στιγμήν
 εκείνην την έπιφάνειαν του ύδατος, μοι έδειξαν
 μόλοι τά ίχνη της' ένψ δέ έκυπτον ίνα παρατη-
 ρήσω πλησιέστερον, μοι έφάνη ότι διεκρίνα με-
 ταξύ του λευκού άφρου τον κυματίζοντα αύτης
 πέπλον' άλλ' έν άκαρεί τά πάντα έξηλείφθησαν
 και τά ύδατα ήρέμα κατακυλιόμενα επανέλαβον
 τον μονότονον αύτων φλοίσβον.

Συγκεχυμένοι ιδέαι, αισθήματα άόριστα με κα-
 τέλαβον τότε. . . . . έστέναξα μελαγχολικώς
 θεωρούσα και πάλιν τό διαυγές ύδωρ ύπό τό ό-
 ποιον έγινε άφαντος ή ώραία όπτασία μου και
 έξηκολούθησα τον περιπάτόν μου σύνους και έκ-
 πεπληγμένη άναπολούσα τους λόγους τής Ναϊά-
 δος οίτινες τοσοϋτον άποτόμως ειχον διακοπή.

A. Γ. Π.

ΒΡΑΧΕΑ ΤΙΝΑ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΜΕΣΩΝ ΤΟΥ ΦΩΤΙΣΜΟΥ

ΨΗΘ

A. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

(καθηγ. τής φυσικής και χημείας των έν Αθήναις Γυμνασίων).

(Συνέχεια, δε έριθ. 10).

ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΦΩΤΑΕΡΙΟΥ.

Ίστορία αύτου. — Κατά τό έτος 1820 διε-
 δόθη και σχεδόν εγενικεύθη καθ' άπασαν την

Γαλλίαν νέον σύστημα φωτισμού, όπερ έμελλε
 μετ' ου πολυ νά επιφέρη πλήρη μεταβολήν εις
 τας παλαιάς εξεις των πολιτών και νά πραγμα-
 τοποιήση αξιόλογον οικονομίαν ως προς την χρή-
 σιν των φωτιστικων ύλων, διαχέον προς γενικήν
 ευημερίαν ευωον, καθαρών, άφθονον και λαμπρόν
 φώς. Ίστορικά τινες λεπτομέρειαι περι τής άρ-
 χής και προόδου του δια του φωταερίου φωτι-
 σμού δέν θέλουσιν εισθαι ένταύθα περιττά. Άν
 και αι άρχαι του δια του φωταερίου φωτισμού έν
 Γαλλία χρονθλογοϋνται από του 1820, πολλαί
 όμως άπόπειραι ειχον γείνει προς τον σκοπόν του-
 τον και πρό τής εποχής ταύτης. Θέλομεν δέ ανα-
 φέρει έν τοις εξής τας προκαταρκτικάς ταύτας
 άποπειρας.

Ο Φίλιππος Λεβών έπίνοιε τον δια του φω-
 ταερίου φωτισμόν. — Ήτο γνωστόν από του τέ-
 λους του ΙΗ' αιώνος ότι οι γαιάνθρακες ύποβλη-
 θέντες εις την ένέργειαν τής θερμότητος κεκλει-
 σμένοι έντός άγγείου, εξαγουσιν άέριον επιδεικτι-
 κόν αναφλέξεως. Άλλά μέχρι τέλους του ΙΗ'
 αιώνος ουδεμίαν εξαγωγήν ώφέλειαν εκ των πα-
 ρατηρήσεων τούτων. Κατά δέ τό έτος 1786 γάλ-
 λος τις μηχανικός ο Φίλιππος Λεβών, γεννηθείς
 έν έτει 1765 εις την Βραχέτην (του άνω Ματρώ-
 να) έσκέφη νά καταστήση χρήσιμα προς φωτι-
 σμόν τά άέρια τά παραγόμενα εκ τής άποστά-
 ξεως των ζύλων, άτινα έχουσι την ιδιότητα τής
 αναφλέξεως άναπτόμενα και τής φωτιστικής δυ-
 νάμεως.

Ο Φίλιππος Λεβών πλησίον του πατρός του
 έν τη έξοχών ήδη γεφυροδοποιός εκαμε την αξιό-
 λογον ταύτην ανακάλυψιν. Προσέχων τον νοϋν ο
 Φίλιππος εις τον καπνόν, όστις εξήρχετο από τι-
 νος φιάλης, έν ή ένέβαλε πριονίσματα ζύλου και
 έθεσεν αύτην επί πυράντου (μαγγαλιού), ειδεν
 ότι ο καπνός, όστις εξήρχετο ήναπτεν άμα συνε-
 κοινώνει μετά του πυρός. Έκτότε ή άρχή του
 φωτισμού δια του φωταερίου ειχεν ανακαλυφθή.
 Οι κάτοικοι του χωρίου ένθα, ο Φίλιππος τό πρώ-
 τον ειδε τό φώς του ήλιου, ύπελαμβανον αυτόν
 φρενοβλαβή, διότι τοις έλεγεν, «έπιστρέφω εις
 Παρισίους και εκείθεν θά σάς θερμάνω και θά σάς
 φωτίσω δι' άερίου, τό όποϊον θά διευθύνω προς
 ύμάς δια σωλήνων.»

Έν έτει 1789 ο Φίλιππος Λεβών έλαβε πτυ-
 χιον ανακαλύψεως σκεϋους καλουμένου θερμολύ-
 χρου ή θερμάστρας, θερμαινούσης και φωτιζούσης
 οικονομικώς, ταύτην ήθελε νά παραδεχθώσιν ως
 σκεϋος οικιακόν. Προς παραγωγήν του άερίου έ-
 θετεν έντός μεγάλου μεταλλίνου κιβωτίου στελέ-
 χη ζύλων, τά όποια ύπέβαλλεν εις ύψηλήν θερμο-
 κρασίαν. Τά ζύλα άποσυνθετόμενα παρήγαγον άέ-
 ρια εύφλόγιστα, ούσιας έμπυρευματικής, όξος και
 ύδωρ. Η θερμότης του κλιθάου έχρησίμευε προς
 άποσύνθεσιν των ζύλων, τό δέ εκ τής άποσυνθε-

σεως τούτου προκύπταν άέριον προς φωτισμόν τής
 οικίας. Εις την Χαύρην ο Λεβών άπεπειράθη πρώ-
 τον νά συστήσῃ τας πρώτας αύτου θερμολύχνιας.
 Άλλά τό κατασκευαζόμενον άέριον ήτο ολίγον
 φωτεινόν και διεέχεν όσμήν δυσάρεστον, διότι δέν
 ήτο καθαρισμένον. Ούτω τά πρώτά του πειρά-
 ματα ολίγον άντήχησαν. Ο Λεβών επανεβήν εις
 Παρισίους, παρέσχεν εις τό κοινόν ως νέον δείγμα
 φωτισμού την φωταγωγίαν των κήπων και των
 οικιών του έπί τής όδοϋ του άγιου Δομινίκου δια
 του άερίου του εξαχθέντος εκ τής καύσεως των
 γαιανθράκων. Άλλά τό άέριον τούτο ήτο ακά-
 θαρτον, δυσώδες και ή καθύς αύταύ παρήγαγεν
 ούσιας έπιβλαβείς. Ο Λεβών ήναγκάσθη νά πα-
 ραιτηθή τής επιχειρήσεως ταύτης, ήτις τῷ έπρό-
 ζήνησε τοσαύτας ζημίας.

Μούρδοχος και Βίνσωρ. — Έν έτει 1798 άγ-
 γλος τις μηχανικός ο Μούρδοχος γινώσκων τά έν
 Παρισίους κατορθώματα του Φιλίππου Λεβών έ-
 φωταγώγησε δια του άερίου του εξαχθέντος εκ
 των γαιανθράκων τό πρώτιστον έργοστάσιον του
 Ίακώβου Γουότου' μέχρι του 1805 μόνον τό έρ-
 γοστάσιον τούτο έφωτίζετο ύπό του άερίου του
 εξαγομένου εκ των γαιανθράκων και τούτου όν-
 τος λίαν ακαθάστου.

Έν έτει 1804 γερμανός τις ονομαζόμενος Βίν-
 σωρ συνεκρότησεν έν Αγγλία βιομηχανικήν τινα
 εταιρίαν προς κοινήν εφαρμογήν του φωταερίου.
 Οφείλεται δέ ή εισαγωγή του φωταερίου έν Αγγ-
 λία εις την άκάματον έπιμονήν του Βίνσωρος.
 Έν έτει 1823 υπήρχον έν Λονδίνω πολλαί πλού-
 σαι και ισχυραί εταιρίαι, ως ή του Βίνσωρος, ήτις
 έπροστατεύετα ύπό του βασιλέως Γεωργίου του
 Γ', αύτη μόνη κατασκεύαζεν εις διάστημα πενή-
 κοντα λευκών όχστιας προς διοχέτευσιν του φω-
 ταερίου ύπό τό έδαφος των όδων.

Έν 1815 ο Βίνσωρ ένησχολήθη νά εισαγάγη
 έν Γαλλία την λαμπράν ταύτην βιομηχανίαν,
 άλλ' ύπέστη ισχυράν αντίπραξιν από εκείνων, των
 τά συμφέροντα προσεδάλλοντο ύπό τής νέας ταύ-
 της εφευρέσεως' επί τέλους ήτήθη και άπεχώ-
 ρησε πτωχός.

Ένεκα δέ τής προστασίας Λουδοβίκου του ΙΗ'
 ο δια του φωταερίου φωτισμός επανεβλήθη έν
 Παρισίους μετά τινα έτη και ή επιχείρησις δέν
 εβράδυνε νά στεφθή ύπό τής επιτυχίας.

Βλέπει τις έν περιλήψει ότι ή μόν Γαλλία έσχε
 την δόξαν τής εφευρέσεως του φωταερίου, ή δέ
 Αγγλία την τής εφαρμογής.

Σύνθεσις του φωταερίου. — Τό φωταέριον σύγ-
 κείται κυρίως εκ διττανθρακούχου ύδρογόνου, ο-
 περ έστιν άέριον προκύπτον εκ του συνδυασμού
 του άνθρακος μετά του ύδρογόνου. Άπασαι αι
 ούσιαι αι περιέχουσαι άφθονόν ύδρογόνον και άν-
 θράκα ύποβληθείσαι εις ύψηλήν θερμοκρασίαν πα-
 ράγουσιν άέρια εύφλόγιστα περιέχοντα φωτιστι-

κήν τινα δύναμιν. Οθεν αι όργανικαι ούσιαι αι
 περιέχουσαι έν άφθονία τας ούσιας ταύτας, ως τό
 έλαιον, ή ρητίνη, οι γαιάνθρακες, τά λίπη κτλ.,
 δύνανται νά χρησιμεύσωσι προς κατασκευήν του
 φωταερίου, άλλά προς τούτο προτιμώνται οι γαι-
 άνθρακες, διότι μετά την εξαγωγήν του άερίου,
 άφίνουσιν ύπόλοιπον τό ονομαζόμενον κάρ, όπερ
 έστι χρησιμώτατον εις την θερμάνσιν των καμί-
 νων κτλ.

Κατασκευή του φωταερίου. — Προς κατασκευήν
 του φωταερίου τίθενται οι γαιάνθρακες έντός σι-
 δηρών ή πηλίνων κυλίνδρων τεθειμένων άνά τρεις
 ή άνά πέντε έντός κλιθίνου κλιθάου θερμοκλι-
 μένου σφόδρα' τά στοιχεια τά συγκροτούντα τους
 γαιάνθρακας άποχωρίζονται δια τής θερμότητος
 ταύτα δέ εΐσιν ή πισσάσφαλτος (καπράμι), τά
 έμπυρευματικά έλαια, τά άμμωνιακά άλατα και
 διάφορα άέρια. Μεταξύ δέ των άερίων τούτων
 θά αναφέρωμεν τό καθαρόν ύδρογόνον, την άμμω-
 νίαν, τό διττανθρακούχον ύδρογόνον, τό ύδρο-
 θεϊκόν όξύ, όπερ έστιν άέριον λίαν δυσώδες άνα-
 πτυσσόμενον συνήθως εκ των σεσηπότων ώων και
 εκ των άφοδευτηρίων λάκκων, τέλος τό άνθρακι-
 κόν όξύ, όπερ διαλυόμενον εις τό ύδωρ παρέχει
 αύτῷ γεϋσιν δριμεϊαν, και τότε ονομάζεται σέλι-
 τσιον ύδωρ.

Τό φωταέριον δν μεμιολυσμένον ύπό των δια-
 φόρων τούτων ούσιων, είναι ολίγον φωτεινόν, έν-
 εργεί επί των ήμετέρων όργάνων δηλητηριώδες,
 μεταβάλλει τό χρώμα των ύφασμάτων, και προσ-
 βάλλει τά μέταλλα και τας ζωγραφίας τας επί
 βάσεως μολυβδίνης. Τά δυσάρεστα ταύτα απο-
 τελέσματα οφείλονται εις την άμμωνίαν, εις τά
 έμπυρευματικά έλαια και πρό πάντων εις τό ύ-
 δροθεϊκόν όξύ, τό όποϊον κριόμενον παράγει τό
 θεϊώδες όξύ' πρέπει λοιπόν τό φωταέριον νά έλευ-
 θερωται εκ των δηλητηριωδών τούτων ούσιων,
 διατηρούν μόνον τό διττανθρακούχον ύδρογόνον
 τό τοσοϋτον χρήσιμον εις την παραγωγήν του
 φωτός.

Προς επιτυχίαν τούτου διαβιβάζονται δια τά
 συστατικά των άποσυνθεθέντων γαιανθράκων έν-
 τός σωλήνων βεβυθισμένων εις σιδηρόν κιβώτιον
 ύπό στρώμα ύδατος έχοντός βάθος ολίγη τινα
 εκατοστά του μέτρου. Τά άμμωνιακά άλατα δια-
 λύνονται έν τῷ ύδατι, ή δέ πισσάσφαλτος συμπυ-
 κνυεται. Μετά ταύτα διευθύνεται τό άέριον εις
 σκεϋος καλούμενον καθαριστήν, ένθα διαβαίνει διά
 κοσκίνων περιεχόντων τίτανον πετρωμένην και
 βεβορεμένην ύδατι. Η ούσια αύτη αφαιρεί εκ του
 άερίου τό άνθρακικόν όξύ και τό ύδροθεϊκόν από-
 του όποϊου ήτο ανάγκη νά έλευθερωθή. Άλλ' ή
 εκκάθαρις δέν είναι ποτέ τέλει, τό δέ άέριον
 διατηρεί πάντοτε όσμήν τινα δυσώδη. Αφού δέ
 καθαρισθή τό άέριον των δηλητηριωδών ούσιων
 μεταβαίνει εις δοχείον καλούμενον αεριομέτρον-

Ἐν χιλιόγραμμον γαιανθράκων ἐξάγει 200—300 λίτρας φωταερίου.

(ἀκολουθεῖ).

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ (1)

ΚΕΦ. Α' — ΖΩΑ.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ.

Ὡς πᾶν φυτὸν καὶ δένδρον καταρτίζεται ἐκ τοῦ χυμοῦ, ἀποτελοῦντος τὸ ὑλικὸν τοῦ οἰκοδομήματος τοῦ φυτοῦ, οὕτω καὶ πᾶν τοῦ σώματος μέρος ἐκ τοῦ αἵματος ἀποτελεῖται. Τὸ αἷμα ὅθεν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι εἶναι ὅτι ὁ χυμὸς ἐν τῷ φυτῷ, εἶναι οὕτως εἰπεῖν ἡ ὕλη ἐξ ἧς οἱ οἰκοδομὴ τοῦ σώματος.

Ὡς τὸ θάλλον καὶ ὠραῖον ῥόδον ἐκ τοῦ κατ' ἀρχὰς μικροῦ κάλυκος γίνεται, διὰ τοῦ χυμοῦ τοῦ διὰ τοῦ στελέχους αὐτοῦ διερρομένου, οὕτως ὁ μικρὸς τοῦ παιδὸς δάκτυλος γίνεται ὁ μέγας δάκτυλος τοῦ ἀνδρός, διὰ τοῦ αἵματος τοῦ διὰ τῶν ἀγγείων τοῦ βραχίονος χεομένου. Ὡς δὲ τὸ στέλεχος τοῦ φυτοῦ καθεκάστη μείζον γίνεται, οὕτω καὶ ὁ τοῦ παιδὸς βραχίον. Ὁ χυμὸς εἶναι ἡ τῆς αὐξήσεως τοῦ στελέχους ἀφορμὴ, τὸ αἷμα εἶναι ἡ τῆς τοῦ βραχίονος.

Ἐὰν ἀπὸ τινος φυτοῦ κόψῃς κλάδον τινὰ παύει οὗτος αὐξάνων, διότι ὁ χυμὸς δὲν ἔρχεται πλέον εἰς αὐτόν· ἀποθνήσκει ταχέως καὶ παρακμάζει. Οὕτως ἐὰν ὁ βραχίον παιδὸς ἀποκοπῆ δὲν δύναται ν' αὐξήσῃ, διότι τὸ αἷμα δὲν ἔρχεται πλέον εἰς αὐτόν· ἀπαρράλλακτος ὡς ὁ ἀποκοπεὶς κλάδος, ἀποθνήσκει καὶ παρακμάζει.

Βλέπετε βλαστὸν ἐξερχόμενον τῆς γῆς· αὐξάνει οὗτος καὶ μεγεθύνεται καθ' ἕκαστον ἔτος. Ταχέως γίνεται μικρὸν δένδρον. Μετὰ πολλὰ ἔτη γίνεται μέγιστος καὶ ἐξαπλώνει τοὺς μακροὺς αὐτοῦ κλάδους ἐπὶ μεγάλης ἐκτάσεως. Ὡς ὁ μικρὸς βλαστὸς γίνεται δένδρον, οὕτω τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ βρέφος γίνεται ἀνὴρ. Ὡς δὲ θεωρῶν τὸ δένδρον ἐννοεῖς ὅτι ἐκ τοῦ διὰ τοῦ διαρρέοντος ἐν αὐτῷ χυμοῦ κατέστη τοιοῦτον, οὕτω καὶ περὶ τοῦ ἀνθρώπου ὅτι ἐφθασεν εἰς τοιαύτην αὐξήσιν διὰ τοῦ διὰ τῶν σωλήνων αὐτοῦ διαχεομένου αἵματος.

Εἶναι θαυμαστὸν ὅποια καὶ πόσα γίνονται ἐνίοτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ χυμοῦ· παρατηρήσατε μιλίαν. Ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ τραχὺ ξύλον, ὁ ἀνώμαλος φλοιός, τὰ τρυφερά φύλλα, τὰ ὠραῖα ἄνθη, καὶ ὁ

(1) Τὴν ἐνδιαφέρουσαν ταύτην πραγματείαν περιέχουσιν ἐν ἀπλῇ καὶ σαφῇ ἐκφράσει γνώσεις περὶ τοῦ περιέργου τῆς φυσιολογίας κλάδου, τῆς φυσιολογίας τῶν ζώων, ἢ ἐκκολληθῆ παρέχον λίαν φιλοτίμως προσενηχθεὶς λόγιος ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν, πρὸς ὃν ὀφείλομεν χάριτας.

εὐχάριστος καρπός, πάντα κατασκευασμένα ἐκ τοῦ αὐτοῦ χυμοῦ. Ἄλλ' ἡ ποικιλία τῶν ἐκ τοῦ αἵματος κατασκευαζομένων πραγμάτων εἶναι θαυμαστοτέρα.

Παρατηρήσατε τινὰ τῶν ἐκ τοῦ αἵματος κατασκευαζομένων. Ἰδέτε τὸ δέρμα, τὰς τρίχας, τοὺς ὄνυχας· θεωρήσατε τὰ ἄπαλα καὶ ἐρυθρὰ οὖλα καὶ τοὺς σκληροὺς καὶ λευκοὺς ὀδόντας ἐν τῷ στόματι. Εἶτα παρατηρήσατε τὸν ὀφθαλμόν. Ἰδέτε τὰ βλέφαρα, τὰς βλεφαρίδας, τὸ στερεόν, μαργαριτόλευκον ἐπίβλημα τοῦ βολβοῦ, καὶ τὸ φωτεινὸν παράθυρον εἰς τὸ πρόσθιον τοῦ ὀφθαλμοῦ μέρος. Ἰδέτε ἐντὸς τοῦ παραθύρου τούτου, τὸ στρογγύλον, κεχρωματισμένον παραπέτασμα, μὲ ἀνοιγμὰ ἐν τῷ μέσῳ ὁ ὀνομάζομεν κόρη.

Πάντα ταῦτα ὅσα βλέπετε γίνονται ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος. Ὑπάρχουσι πρὸς τούτους πολλὰ ἄλλα ἐντὸς τοῦ σώματος τὰ ὅποια δὲν δύνασθε νὰ ἴδητε. Εἰσὶ τὰ σκληρὰ ὀστά, οἱ ἐρυθροὶ μῦς, αἱ λευκαὶ καὶ στιλπναὶ χορδαὶ δι' ὧν οἱ μῦς κινουσι τὰ ὀστά, οἱ ἐλαφροὶ σπογγώδεις πνεύμονες, τὸ πυκνὸν καὶ στερεὸν ἥπαρ, ὁ ἀπαλὸς ἐγκέφαλος, τὰ λευκὰ νεῦρα κτλ.

Πόσον παράδοξον εἶναι ὅτι ὅλα τὰ μέρη ταῦτα τοῦ σώματος, τοσοῦτον ἀλλήλων διαφέροντα, κατασκευάζονται ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑλικοῦ, τοῦ αἵματος. Ἀλλὰ καὶ ἄλλο ἀκόμη. Ἡ εἰς τὰ ὀστά κηρώδης οὐσία γίνεται ἐκ τοῦ αἵματος, καὶ ἡ χολή, τὸ πυκρὸν ἐκεῖνο μίγμα τὸ ἐν τῷ ἥπατι κατασκευαζόμενον. Τὰ δάκρυα πρὸς τούτους γίνονται ἐκ τοῦ αἵματος. Ὑπάρχουσι πλείστα ἄλλα ρευστὰ ἐν τῷ σώματι τὰ ὅποια γίνονται ἐκ τοῦ κοινοῦ τούτου ὑλικοῦ. Ὅποταν θεωρεῖτε ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τινὸς θεωρεῖτε ἐντὸς ὑδατώδους ρευστοῦ, τὸ δὲ ὀπισθεν μέρος τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ πληροῦται ἐκ τινος ἐχυλίσματος· ἀμφότερα ταῦτα ἐκ τοῦ αἵματος γίνονται.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλο ἀκόμη. Αἱ ἀρτηρίαι καὶ φλέβες ἐν αἷς τὸ αἷμα ρεῖ κατασκευάζονται ἐκ τοῦ αἵματος. Καὶ αὕτη ἡ καρδία ἢ τὸ αἷμα ἐκχύνουσα, εἶναι κατασκευασμένη ἐκ τοῦ παρ' αὐτῆς ἐκχυνομένου αἵματος. Τούτο εἶναι παράδοξον τόσον ὥσανεὶ θὰ ἦτον ἂν οἱ τοῖχοι διόρυγος κατασκευάζοντο ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ διὰ τούτων ρέοντος, ἢ ἂν κατασκευάζετο ἀντλία ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ παρ' αὐτῆς ἐκχυνομένου.

ΤΑ ΑΙΑΝ ΑΡΜΟΖΟΝΤΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Δὲν δύνασαι νὰ ἐνδύσῃς ἐπώσων καλλίτερον τὸ παιδίον τούτο; εἶπεν ὁ Πέτρος Ῥοβὲν τῆ συζύγῳ του· δὲν ἔμπορεῖ τις οὔτε καν νὰ τὸ θεωρήσῃ!

Ὁ πατὴρ εἶχε μόλις ἐπανέλθει ἐκ τῆς ἐργασίας του· ἐκάθισε παρὰ τῆ ἐστία καὶ τὰ βλέμματά του ἔπεσον ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου, τοῦ τέκνου των, ὅπερ ἀποβαλὸν παλαιὸν φόρεμα ἐσκόπει νὰ μείνῃ μὲ μόνον τὸν ὑπενδύτην.

Ἡ μήτηρ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς· στεναζούσα καὶ εἶπε: — Δυστυχὲς τέκνον μεγαλύνει τοσαῦτον καὶ φθείρει καὶ σχίζει τὰ ἐνδύματά του, ὥστε ἀπορεῖ τις τί νὰ πράξῃ. Διορθῶν πλύνω καὶ αἰδηρῶν ἀδιακόπως καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ν' ἀκούω: Δὲν δύνασαι νὰ ἐνδύσῃς καλλίτερα τὸ παιδίον τούτο! Γινώσκεις Πέτρε ὅτι ἐκ τῶν ὄσων κερδίζεις μόνον τὴν τροφήν ἡμῶν· δύναμεθα νὰ ἔχωμεν. Ποῦ θὰ εἴρω λοιπὸν τὰ χρήματα νὰ τῷ ἀγοράσω ἐνδύματα.

— Καλὰ, καλὰ, γινώσκω ὅτι ἔχεις δικαίον, ἀλλὰ τὸ μικρὸν τούτο εἶναι πολὺ κακὰ ἐνδυμένον.

Ὁ Λουδοβίκος ἤκουε καὶ ἀνεμίχθη εἰς τὴν συνουσίαν.

— Βεβαίω πατέρ, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχω καλλίτερα φορέματα· τὰ παιδία τοῦ σχολείου πολλάκις μὲ παριγελάσω καὶ μ' ἐρωτῶσι ἐὰν ἡ μήτηρ μου ἐμπορεῖται τὰ ράκη τούτη μὲ λυπεῖ καὶ λησμονῶ τὸ μάθημά μου, καὶ εἶπειτα ἔχω ἐπιπλήξει.

— Εἶναι λίαν δυσάρεστον τέκνον μου καὶ σὲ βεβαίω ὅτι ἐὰν εἶχον τὰ μέσα, θὰ σὲ ἐνέδυσον καλλίτερον ἀπὸ πάντα ἄλλον ἐξ αὐτῶν. Ἀλλὰ τῆ ἀληθεία καθὼς εἶναι οἱ χρόνοι, εἶναι δύσκολον καὶ αὐτὴν τὴν τροφήν νὰ προμηθευθῇ τις.

Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των οἱ δύο σύζυγοι ἀπεφασισαν τῇ προτάσει τῆς μητρὸς νὰ ἀγοράσωσι διὰ τὸ τέκνον των ἐνδυμασίαν μεταχειρισμένην ἐκ τινος μεταπράτου. Τῇ ἐπαύριον ἐπορεύθη ἡ μήτηρ μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ῥάπτου. Ὁ ῥάπτης, μαθὼν τί ἐζήτουν, εἶπεν ὅτι εἶχεν ἀκριβῶς τὸ ποθοῦμενον, ἦτοι ἐπαναφώριον καὶ ὑπενδύτην ἅτινα εἶχον κατασκευασθῆ διὰ τῶν υἱῶν τοῦ ἀρτοποιοῦ καὶ τὰ ὅποια εὐρέθησαν λίαν μικρὰ, καὶ ἐν πανταλόνιον κατασκευασθὲν διὰ ἑνα τῶν ὄρανῶν τῆς ἐνορίας, ὅπερ δὲν ἤρμοζεν ἐπίσης καλῶς.

— Θὰ σὰς τ' ἀφίσω εὐχαρίστως ὀλιγώτερον τοῦ ὅσον μὲ κοστίζουσι, λέγει.

Ἡ μήτηρ ἐκάθισεν ἐπὶ ἐδρας καὶ εἶπεν — Ἰδομεν, Λουδοβίκε, δοκίμασέ τα εὐθὺς.

Ὁ Λουδοβίκος ὑπήκουσε, καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου, κατάρθωσε νὰ εἰσαδύσῃ ἐν ταῖς ἐνδύμασι· ἀλλὰ τὸν ἐστενώρουν, δὲν ἐτόλμα δὲ νὰ σαλεύσῃ φοβούμενος μήπως τὰ διαρρήξῃ. Ὁ ῥάπτης ἤναγκάσθη νὰ δολογηθῇ, μὲ μεγάλην τοῦ λύπην, ὅτι ταῦτα δὲν ἤρμοζον.

Βλέπων τὴν ἀπελπισίαν τοῦ παιδὸς, ὁ ἐμπορὸς ἤρξατο πάλιν σκεπτόμενος μήπως ἔχει ἄλλα· τέλος μετὰ τινὰς ἐρεῶνας, ἀνεκάλυψε ἐπαναφώριον καὶ πανταλόνιον μεταχειρισμένον τὰ ὅποια ἐθεωρήθησαν λίαν ἀρμόζοντά καὶ ἱκανῶς μεγάλα. Ὁ

ῥάπτης ἐζήτησε καὶ ἔλαβε δικαίαν ἀμοιβήν. Μετὰ τινὰ λεπτὰ ὁ Λουδοβίκος καὶ ἡ μήτηρ του ἐπανήλθον σπείδοντες εἰς τὴν οἰκίαν των ἵνα δεῖξωσι τὰ ἀγορασθέντα εἰς τὸν πατέρα. Κατ' ἀνάγκην ἐχρηιάσθη νὰ ἐπαναθέσῃ τὰ φορέματα ὅπως ὁ Ῥοβὲν δυνήθῃ νὰ ἴδῃ πῶς ἤρμοζον, τούτου δὲ γενομένου ὁ Λουδοβίκος ἔστη ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ὅπως τὸν θαυμάσωσιν. Ἐνῶ τὸν ἐθεώρουν πανταχόθεν, ἔθεσε τυχαίως τὴν χεῖρα ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ πανταλονίου καὶ ἤρξατο ἀμέσως κρυστάλλων καὶ σκιρτῶν ἀπὸ χαρᾶς, λέγων:

— Πάτερ, μήτηρ! Ἰδέτε τί εὐρίσκω, καὶ τοῖς εἶδειξε πεντάφραγμα περιτετυλιγμένον εἰς τεμάχιον χάρτου. Τώρα, δύναμαι νὰ πάρω καὶ ὑποδήματα!

— Μήπως νομίζεις τῷ λέγει ὁ πατὴρ ὅτι σοὶ ἀνήκει. Πρέπει νὰ τὸ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν ῥάπτην, νὰ τὸ ἀποδώσῃ εἰς τὸν πωλῆσαντα τὰ ἐνδύματα.

Ὁ Λουδοβίκος τὰ ἔχασε βλέπων τὰς προσδοκίας του ματαιουμένας. Ἀλλὰ ἐννοήσας ὅτι ὁ πατὴρ του εἶχε δικαίον δὲν εἶπε πλέον λέξιν. Τὸ νόμισμα ἀπεδόθη τῷ ῥάπτῃ. Ἐσπέραν τινὰ Σαββάτου εἰς τῶν υἱῶν τοῦ ῥάπτου ἔρχεται εἰς τὴν πτωχὴν καλύβην, καὶ εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Ῥοβὲν: Τὸ πρόσωπον εἰς ὃ ἀνῆκον ἐὰν πανταλόνια σὰς πέμπει τὰ δέμα τούτο. Ἀνοίγουσι τὸ δέμα, καὶ ἐν αὐτῷ εὐρίσκουσι καινούργη ἄλλως ἐνδυμασίαν θερμὴν καὶ ἀρμόζουσαν ἐξ οὗ μεγίστη ἡ ἀγαλλίασις διὰ τὸν Λουδοβίκον, ὅστις ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἐνεδύετο καλῶς ἐὰν μὴ ὁ πατὴρ του ἦτο τίμιος ἄνθρωπος.

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΑΣ.

Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν εἰς ἀπάντησιν αἰτήσεως τοῦ ἐκδότου τοῦ Ἄρκου τῶν Κυριακῶν Σχολείων, ἔγραψε διάγγελμα πρὸς τοὺς παῖδας τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, δημοσιευθὲν ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἐφημερίδι. «Πάντες ζητεῖτε νὰ μάθητε τί ὁ Πρόεδρος ὑμῶν εἶναι νὰ εἴπῃ πρὸς ὑμᾶς. Ἰδοῦ, α Ἡ συμβαυλὴ μου πρὸς τὰ Κυριακὰ σχολεῖα, εἶναι ἡ ἐξῆς: Προσκοληθῆτε ἀπρὶς εἰς τὴν Γραφήν ὡς τὴν ἀγκυραν τῶν ἐλευθεριῶν σας· γράψατε τὰ παραγγέλματα αὐτῆς ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, καὶ ἐκασθῆσατε ταῦτα ἐν τῷ βίῳ ὑμῶν. Τῇ ἐπιτροπῇ τοῦ βιβλίου τούτου ὀφείλομεν πᾶσαν πρόδοον γενομένην ἐν τῷ ἀληθεῖ πολιτισμῷ, καὶ εἰς τοῦτο πρέπει ν' ἀπενήλωμεν ὡς ὀδηγὸν ἡμῶν ἐν τῷ μέλλοντι. «Ἡ δικαιοσύνη ὑψοῖ τὰ ἔθνη, ἀλλ' ἡ ἀμαρτία εἶναι μομφὴ κατὰ πάντων.»

Υμῶντος ἐκδοσάστας.

ΘΑ. Σ. ΠΡΑΝΤ.

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 10).

Ἡ Ἰνγκεβόργη ψιθυρίζει καὶ ὁ Φριτιόφ δὲν ἀκούει ἢ τοῦτο: «Ἄλλ' ἡ ὄργη τοῦ Βαλδούρ...». «— Ἄ! ἐπανελάθεν οὗτος, ἠπειλήσεν τινὰ ποτε ὁ γλυκύτατος οὗτος υἱός; Ἄγαπῶντες, πρῶτον ἄλλο τι ἢ ὅ,τι αὐτός, ὅστις ἀγαπᾷ αἰώνως τὴν Νάννην ἐν εὐτυχίαις καὶ δυστυχίαις; καὶ ὅστις καὶ σήμερον ἔτι, ὅτε θεῖον φῶς λάμπει ἐπὶ τοῦ μετώπου της τὴν ἀγαπᾷ ἐκ καρδίας αἰώνως πιστῶς; Ἴδε τὸ πρόσωπόν του· δὲν αἰσθάνεσαι τὴν παρουσίαν του; Κλίνωμεν γόνυ πρὸ τοῦ βωμοῦ του διότι δὲν εἶναι εὐπροσδεκτωτέρα προσφορὰ δι' αὐτὸν ἢ ἔρωσ ἀπορρέων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σταθερὸς καὶ ἀγνός ὡς ὁ ἐκείνου. Καὶ ὁ ἔρωσ ἡμῶν, σὺ τὸ γνωρίζεις δὲν εἶναι γήϊνος· ἐγεννήθη ἐν ταῖς οὐρανοῖς καὶ ζητεῖ περιπαθῶς τὴν πατρίδα του. Ὡ! πόσον εἶναι εὐτυχὴς ὁ κατοικῶν ἐκεῖ εἰς τὸ ὕψος, ὁ ἀποχαιρετήσας τὰς θλίψεις καὶ τὰς δυστυχίας καὶ δυνάμενος νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τῶν θεῶν μετὰ τοῦ ἀντικειμένου της ἀγάπης του! Ὅταν οἱ πολεμισταὶ εἰσέρχονται εἰς τοὺς ἀγρούς τοῦ Βαλχάλα διὰ τῆς ἀργυρᾶς θύρας βλέποντες ἡμᾶς ἐκεῖ καθήμενους πλησίον ἀλλήλων θέλουσι μᾶς θεωρεῖν εὐτυχεῖς· καὶ ὅταν διανέμηται εἰς βονάσεια κέρατα τὸ χρυσιζὸν ὑδρομελι θέλομεν προσεγγίσει ἀταράχως τὰς κύμβας μας ἐπόμενοι ἡδέος ῥεμβασμοῦ.»

Τίς δύναται νὰ διηγῆθῃ τὴν ἀτυχίαν, ἧς ἀπῆλαυσαν κατὰ τὴν φογαλίαν ἐκείνην ὥρην αἱ δύο νεαραὶ καρδίαι; «— Ἄκουε· τὸ κελᾶδιμα τῶν πτηνῶν, λέγει ὁ Φριτιόφ, εἶναι ἡ ἠχὴ τοῦ Βαλχάλα! Βλέπεις τοὺς ἀστέρας ἐκείνους; ἐπεθύμουν νὰ κομῆσω δι' αὐτῶν τὴν μεταξοειδῆ κόμην σου ἢ λάμπης των προέρχεται ἐκ τοῦ τόπου της διαμονῆς των ψυχῶν. Ἄχ! ἐάν ἤμην τὴν στιγμήν ταύτην εἰς τὸν εὐδαίμονα ἐκείνον τόπον, ἀπληλαγμένος πάσης ἀνησυχίας, μετὰ σοῦ μετὰ σοῦ Ἰνγκεβόργη μου!...» Καὶ ἐπειδὴ εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς της Ἰνγκεβόργης ὑγρούς. «— Μὴ κλαίει· τῇ εἶπε· δὲν εἶναι καιρὸς νὰ ἀποθάνω· πλὴν, ἰδοὺ ἔφασεν ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας. Ἄκουσον τὰς ἀηδόνιας· εὐτυχὴ πτηνὰ· οὔτε ἡ αὐγὴ οὔτε ἡ ἑσπέρα σὰς ἀποχωρίζουσιν ἀλλήλων. Ἴδοὺ ὁ ἀνατέλλων ἥλιος. Ὡ! θεεὶ ἀστὴρ, προσαγόρευσον καὶ προστάτευσον τὴν εὐτυχίαν της ζωῆς μου· εἶναι εἰκὼν σου, ἡ καρδία της διαλάμπει ὡς αἱ ἀκτίνες σου· οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶναι διαυγεῖς καὶ κυανοὶ ὡς ὁ οὐρανός σου· προσαγόρευσον τὴν φιλιότην μου!— Πρὶν δὲ ἡ ἀποχωρισθῶμεν, ἴσως διὰ παντὸς δεξιά, φιλιότη μου, τὸν ἀσπασμὸν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Μετ' ὀλίγον, καὶ μετ' ὀλίγον οὐ-

δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Ἀναπόλει μου ἀναμένουσά με καὶ ὑπολόγιζον τὰς ὥρας· μέχρι τῆς στιγμῆς, ἧτις θέλει μᾶς ἐνώσει διὰ παντὸς».

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἀνεχώρησεν ὑποσχόμενος τῇ Ἰνγκεβόργη, ὅτι ἠθέλην ἐπιστρέψῃ, ὅπως ἀναγγεῖλη αὐτῇ τὴν ἀπόφασιν τῶν γερόντων. Ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ λοφίσκου τοῦ Βῆλη πρόκειται νὰ ἀποφασισθῇ ἡ τύχη της θυγατρὸς του. Πλὴν ἰδοὺ ἡ ἡμέρα παρήλθεν ἡ νύξ ἐπῆλθε καὶ ἡ πρῶτα μετ' ὀλίγον ἀνατέλλει, ὁ δὲ Φριτιόφ δὲν ἐπιστρέφει. Ἡ Ἰνγκεβόργη θρηνεῖ. Ἰκέτευσον τὸν υἱὸν τοῦ Θόρ-στεν, ὅπως τείνῃ χεῖρα διαλλακτικὴν πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς της; μὴ βλέπουσα δὲ αὐτὸν ἐπιστρέφοντα φοβεῖται, ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνδώσῃ.

— Ἄ! λέγει, πόσον εἶναι σκληρὸς ὁ ἀνὴρ καὶ πόσον εὐκολον εἶναι εἰς αὐτὸν νὰ κατασυντρίψῃ καρδίαν πιστὴν, ὅταν κινή αὐτὸν ἡ τιμὴ του, ἡ ὅ,τι αὐτὸς ἀποκαλεῖ οὕτω! Ἡ τύχη μου ἀπέφασισθη χθές· ἀλλ' ὁ Φριτιόφ δὲν φαίνεται, ὅπως μοι τὸ ἀναγγεῖλη. Οἱ ἀστέρες ὠχρῶσι καὶ ἡ ἐλπὶς μου ἐκλείπει μετ' αὐτῶν. Ἴσως οἱ θεοὶ διατάττουσιν οὕτω· μήπως ὠργίσθη ὁ Βαλδούρ, διότι ἐτήρησα ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀνθρώπινον ἔρωτά ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ἱεροῦ του; Καὶ ἐν τούτοις τί κακὸν ἔπραξα; Διατί ὁ παρθενικός μου ἔρωσ νὰ παροργίσῃ ἕνα τόσῳ ἡμίον θεόν; Ἡ καρδία μου δὲν εἶναι καθαρὰ ὡς τὰ ὕδατα τοῦ Ourda καὶ ἀθῶα ὡς τὰ ὄνειρα τοῦ Gefione;

(Ἀκολουθεῖ.)

ΔΕΝ ΘΡΑΥΩ ΤΗΝ ΛΥΡΑΝ (1)

Μὲ εἶπον «τῆς ποιήσεως ἄρις τὰς φλύξεις· εἰς τὸν βωμόν τοῦ ὕλισμοῦ τὴν λύραν σου νὰ θραύσῃς, νὰ βοῦθῆς εἰς τὴν ἴλυν καὶ σὺ της κοινωνίας· Κ' εἰς τὸν χρυσοῦ τὰ εἰδῶλε θυμῆμα νὰ κλύσῃς. Ἄντι καρδίας σίδηρον ὑπὸ τῆ στήθῃ φέρε, Γενεὸ Παρίας της· ζωῆς, λησιμόνησον καὶ χαίρε.»

Ἄ! ὄχι, ὄχι, βίβηλοι ὄργιαστὰι, Ζωῖλοι, Σεῖς, ὅσοι ἀγοράζετε τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου· Μάτην πικρὰ καὶ βλάστημα ἀνοίγετε τὰ χεῖλη, Δὲν με πτοεῖ ἡ μέταξα, ἡ λάμπης τοῦ χρυσοῦ. Κυλίσεθι εἰς ὄργια καὶ εἰς ἀκολασίαν, Ἡλωθῆντες καὶ συνείδησιν καὶ ἔθνος καὶ θρησκείαν.

Πῶς λησιμονεῖτε, ἀνάνδροι, τὴν λύραν τοῦ Φεραίου· Καὶ της θρησκείας τὰς ἡδῶς καὶ των κλεπτῶν τὸ ἔραμα; Μήπως διότι εἰς τὸ φῶς μᾶς ἔφερον ἐκ νέου, Καὶ της δουλείας της στιγμῆς εἰδῶλεν τὸ φάσμα; Ἡ μὴ διότι μετ' αὐτῶν καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐσώθη Καὶ τόσων ἐπληρώθησαν μακρῶν αἰώνων πόθοι;

1) Τὸ ποίημα τοῦτο ἀπεσπᾶσθη ἐκ της λυρικῆς συλλογῆς ἐπιγραφομένης «Ἀκτίνες καὶ Μύρα» καὶ τυχοῦσης τοῦ πρώτου ἐπαίμου ἐν τῷ Βουτυναίῳ ποιητικῷ διαγωνισμῷ τοῦ 1876.

Ἄρνησιν ἀπὸ τῆς ἐλευθερίας· Οἱ τὴν ζωὴν εἰς μηχανὴν μεταβαλόντες μόνον, Ἄνημονες της χθεσινῆς τοῦ ἔθνους ιστορίας, Χλευάζετε, πλαγγῶνες σεῖς, τοὺς τάφους των προγόνων. Καὶ κραταπαλεῖτε ἄφρονες μολδόντες, αἰσχρὴν! Τὴν ἱεράν, ἣν ἔβριξαν μὲ αἱμάτα ἐκεῖνοι.

Ἔρρατε, λάτριαι τοῦ χρυσοῦ καὶ της ὑποκρισίας· Ἐκ τοῦ βορβόρου ἔρποντες τὸν ἀφανῆ πυθμένα, Ἔκ καταρρεῖσθε βωβοὶ ἐκ της ἀκολασίας· Εἰδῶλα σεῖς· ἀκίνητα, ἐψιμυμυθωμένα. Τί δι' ὑμᾶς, ἀγνώμονες, ἀν' ἡ πατρὶς σταγῆ· Κ' ἡ Κρήτ' ὑπὸ τοὺς ὄνυχας των τίγρειων σφαδᾶξῃ;

Ὅχι! ἐνώσω σὸςεται ὁ Παρθενῶν ἐπάνω· Καὶ πέραν ἡ λοιπὴ Ἑλλὰς ὑπὸ δουλείαν κλαίει, Δὲν θέλω ζῶν καὶ ἄφρονος μὲ σὰς νὰ ἀποθάνω, Ἐνώσω μέγος οὐρανός της Ἀττικῆς μ' ἐμπνεῖ. Δὲν λησιμονεῖ τοῦ ἱεροῦ τὴν γῆν Μεσολογγίου Δὲν γίγνομαι παράσιτος της δόξης καὶ τοῦ βίου.

Ναί! δὲν φρονῶ τοῦ Παρισιαίου τὴν δάφνην καὶ τὸ κλίος. Εἰν' ἀσθενῆς ἡ λύρα μου, ἀλλ' ἀν' ἡ ἐμπαρμένη Ἑλλάς ἄνημος ἔγω νὰ ἀποθάνω νίος· Κ' ἐκεῖ που τάφος ἀρνήης μακρῶν μὲ ἀναμίναί, Ἄλλὰ ὅκ ἀποθάνω ἐκν φέρων ἐντὸς καρδίας Πιστεῶν εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν Ἑλευθερίαν.

Κ. Σ. ΣΚΟΚΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἀποτελεσμα πνευματῶν ποτῶν. — Διάσημος ἰατρός ἐν Νέα Ἰόρκῃ ἀριθμεῖ ὡς ἐφεξῆς τὰ ἀποτελέσματα τῶν πνευματῶν ποτῶν ἐν Ἀμερικῇ, κατὰ τὰ δέκα τελευταῖα ἔτη.

Τὰ πνευματῶν ποτᾶ ὑπέβαλον τὸ κράτος εἰς δαπάνην ἄμμεσον τριῶν δισεκατομμυρίων φράγκων· ἐπῆνεγκον ἔμμεσον δαπάνην τριῶν δισεκατομμυρίων· κατέστρεψαν, διὰ τοῦ πυρός ἢ διὰ της βίας, ἀξίας πλέον τῶν πεντακοσίων χιλ. φράγκων· ἐγένοντο ἀφορμὴ δεκαχιλιῶν αυτοκτονιῶν· ἐπῆνεγκον τὸν θάνατον τριακοσίων χιλιάδων ἀνθρώπων· ἐβάρυνον τὸ κράτος δι' ἑκατὸν χιλ. παιδιῶν· ἔφρυσαν ἑκατὸν περίπου χιλιάδας εἰς τὸ δεσποτικόν ἢ εἰσῆγαγον εἰς τὰ νοσοκομεία.

— Κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἔτος μέχρι τέλους Μαρτίου ἡ Ἀγγλία ἐδαπάνησεν εἰς διάφορα ὀχυρώματα τῶν παραλίων αὐτῆς λίρας στερλίνας 7,207,027 ἢτοι 209,003,783 δραχμάς.

— Αἱ συγκαὶ ἀπεργίαι τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἐργατῶν χάριν αὐξήσεως μισθοῦ ζυμοῦσιν οὐ μόνον τοὺς ἐργοστασιάρχας ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐργάτας αὐτοῦ· οὐκ ὀλίγον. Κατὰ τινὰ ὑπολογισμὸν ἀρτίως κηρυχθεῖσα ἀπεργία τῶν ἐργατῶν τῶν ἀνθρακωρυχείων ἐν τῷ μεσημβρινῷ Yorkshire (Ἀγγλία) οἱ ἐργοστασιάρχαι ἐξημῶθησαν 500,000 οἱ δὲ ἐργάται 250,000 λίρας. Ἐάν προσθέσωμεν εἰς

ταῦτα καὶ τὴν ζημίαν ἣν ὑπέστησαν αἱ σιδηροδρομικαὶ ἐταιρίαι, θέλομεν ἔχει σύνολον ζημίαν 272,000 λιρῶν ἐπὶ μόνας δεκατέσσαρας ἑβδομάδας.

— Ἡ κατασκευὴ τοῦ Μεγάρου της ἐν Παρισίους ἐκθέσεως τοῦ 1878 ἐδόθη εἰς ἐργολάβον ἀντι 3,100,000 φρ.

— Ὁ αὐτοκράτωρ της Ἰαπωνίας ἀνήγγειλεν ἐπίσημως ὅτι ἐπισκεφθήσεται τὴν παγκόσμιον Ἐκθεσιν τῶν Παρισίων.

— Ονειροπόλος φιλόσοφος ἀνεκάλυψεν ὅτι οἱ κάνωπες εἰσὶν ἡ μετεμψύχωσις κακῶν ἀνθρώπων.

— Εἰσῆλθον τὸν λιμένα της Νέας Ἰόρκης τὸν μῆνα Σεπτέμβριον ἐκ ξένων χωρῶν προερχόμενα 82 ἀτμόπλοια καὶ 432 ἰστιοφόρα, ἐν ὧν 513 πλοῖα.

— Ὅταν αἱ ἀκρίδες ἐπεσεκφθῆσαν μυριοπληθεῖς τὴν κεντρῶν Σινικῆν περὶ τα μέσα τοῦ ἐνεστώτος Αὐγούστου, οἱ χωρικοὶ θεωρήσαντες αὐτὰς ὡς δῶρον τοῦ θεοῦ τὰς ἐτηγάνισαν καὶ τὰς ἔτρωγον.

ΤΑ ΔΑΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ

Τὰ δάση της Εὐρώπης ὑπολογίζονται ἔχοντα ἑκτασιν 500,000,000 ἄκρα ἢτοι 1,500,000,000 στρέμματα, καλύπτουσι δηλ. τὰ εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν ἐξ ὀλοκλήρου της ἐκτάσεως της ἡπείρου. Ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ ἡ ἑκτασις ἡ ὑπὸ δένδρων κεκαλυμμένη ὑπολογίζεται εἰς 1,460,000,000 ἄκρα ἢτοι 3,460,000,000 στρέμματα. Ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀμερικῇ τὰ δάση καλύπτουσι 700,000,000 ἄκρα ἢτοι 2,100,000,000 στρέμματα. Ὀλόκληρος ἡ ἑκτασις δι' ἀμφοτέρω τὰ ἡμισφαίρια εἶναι 3,600,000 γεωγραφικὰ μίλια. Τὰ δάση ἐν Ἀμερικῇ κατέχουσι τὰ εἴκοσι ἐν τοῖς ἑκατὸν της ἐκτάσεως της ἡπείρου ταύτης. Ἐάν δὲ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡ ἀναλογία ἐν Ἀσίᾳ, Ἀφρικῇ καὶ Αὐστραλίᾳ εἶναι εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν, τὸ σύνολον τῶν δασῶν της οἰκουμένης καλύπτει ἑκτασιν 7,734,000 γεωγραφικῶν μιλίων.

Ἡ καταστροφή τῶν δασῶν εἶναι λίαν μεγάλη, καὶ ἐν τοῖς πλείστοις τῶν περιστάσεων οὐδεμίαν γίνετα προσπάθεια πρὸς ἀναπαγωγὴν αὐτῶν. Παράδειγμα ἔστω τὸ παρ' ἡμῖν συμβαῖνον. Ἐκαστος γινώσκει τὰς καθ' ἑκάστην ἀναγγελλομένας πυρπολήσεις τῶν δασῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀμερικῇ τῇ μεσημβρινῇ, ἑκατομμύρια στρεμμάτων κατ' ἔτος καταστρέφονται. Ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ ἰδίᾳ δὲ ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις, ἡ κατανάλωσις τῶν ξύλων εἶναι ὑπέρογκος. Νόμος ψηφισθεὶς ἐν ἔτει 1875, ἐπιβάλλει πρὸς ἅπαντας 500 δολλᾶρων ἢ ἐνός ἔτους φυλάκισιν, διὰ ματαίαν βλάβην ἢ καταστροφὴν δένδρων.

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΑΚΟΥ ΦΩΤΟΣ

Ο εν Λονδίνω καθηγητής Crookes κατώρθωσε νά ζυγίσῃ τὸ φῶς λαμπάδος, καίτοι τὸ φῶς μέχρι τοῦδε ἕθεωρεῖτο ὡς μὴ δυνάμενον νά ζυγισθῆ. Ἡ ἀρχὴ τοῦ λεπτοῦ καὶ πολυπλόκου ἐργαλείου βασίζεται ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι λεπτὸν νῆμα ὕαλου, ἡρημένον ἀπὸ τῆς μιᾶς ἀκρας, δύναται νά συστραφῆ εἰκοσάκις ἢ τριακοντάκις χωρίς νά θραυσθῆ, καὶ κλίνει πάντοτε νά ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν θέσιν. Διὰ τῆς προσδέσεως τοιοῦτου νήματός ἐν σωλῆνι, καὶ τῆς κατευθύνσεως ἀκτίνος φωτός ἐν αὐτῷ, εὐρέθη δυνατόν, τῆ βοήθεια καὶ ἄλλων ἐπιστημονικῶν μέσων, νά σημειωθῶσιν αἱ συστροφαὶ καὶ ἐντάσεις αἱ προξενούμεναι διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ φωτός λαμπάδος ἐν τῇ σωλῆνι, ἀποτέλεσμα δὲ τούτου εἶναι ὅτι ζυγίζει 0.001728, ἢ περὶ τὰ δύο χιλιοστὸμῆρια τοῦ κόκκου. Λαμβάνοντες τὸ βάρος τοῦτο ὡς κατὰ προσέγγισιν ἀφστηρίαν, εὐρίσκομεν ὅτι τὸ φῶς τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐκπεμπόμενον ἐπὶ τῆς γῆς ἰσοῦται πρὸς τριακοντα δύο περίπου κόκκους κατὰ τετραγωνικὸν πῶδα, ἢ πεντήκοντα ἑπτὰ τόννους κατὰ τετραγωνικὸν μίλιον, ἢ 3,000,000,000 τόννους ἐφ' ἀπάσης τῆς γῆς, βάρος τὸ ὅποσον ἐάν μὴ ὑπῆρχεν ἡ κεντρομόλος δύναμις θὰ ἐξετίναζε τὸν ἡμέτερον πλανήτην εἰς τὸ διάστημα.

Λέπρα.—Μεταξὺ διαφόρων νοσημάτων τῆς ἀρχαιότητος ἄτινα παρήλθον χάρις εἰς τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς λογικῆς δέον νά καταταξώμεν καὶ τινὰς τρομερὰς ἀσθενείας ὅα τῆν λέπραν. Γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας πάσον ἦσαν κοινὰ τὰ καταστάματα τῶν λεπτῶν ἐν Εὐρώπῃ. Τὴν σήμερον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκ τῆς φρικτῆς ταύτης ἀσθενείας πασχόντων ἀνέρχεται εἰς 93,230 κατὰ τὰς τελευταίας στατιστικὰς ἐν ᾧ ἄλλοτε ἀνῆρχετο εἰς ἑκατομμύρια.

ΜΗΧΑΝΗ ΠΡΟΣ ΓΡΑΦΗΝ. Ἡ διεθνήσις τῆς Ἀθηναίας ἐπινοηθεῖσα καὶ ἔχει ἐν τῇ Γραφεῖνι αὐτῆς ἐν ἐνεργείᾳ ἤδη μηχανὴν δι' ἧς γράφει τις ὡς ἐπὶ κλειδοκυμβάλου πλῆθτων γράμματι ἀντὶ τῶν μουσικῶν πληκτρῶν. Ἀνάγκαι τις γυμνασθεῖς νά γράψῃ διπλάσιος ἢ διὰ τῆς χειρὸς ἐν τῷ αὐτῷ χρονικῷ διαστήματι. Τὰ γράμματα ἐκτυπῶνται καθαρὰ καὶ κεφαλατὰ ὡς τὰ τοῦ τύπου. Περιέργος καὶ λίαν χρήσιμος ἐφεύρεσις.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

• Η ΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΤΙΜΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ Η ΛΑΗΘΗΣ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ • ὑπὸ Μαρλῆ — διηγήματα μεταφρασθέντα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ τῆς κ. Α. Γ. Π.

• ΖΩΟΛΟΓΙΑ • ὑπὸ τῆς Κας Καρπίντι, μεταφρασις ο. . . τῆς αὐτῆς Α. Γ. Π.

Πωλοῦνται παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπωλείαις. Τὰ δύο βιβλία ταῦτα ὄν τὸ πρῶτον ἔβδωθη ἤδη εἰς τρίτην ἔκδοσιν, εἰσι λίαν χρήσιμα καὶ κερτὴν οἰκογενειακὰ ἀναγνώσματα, ἐφ' ᾧ καὶ συνιστῶνται πᾶσι τοῖς τὰ καλά ποθεῖσιν.

• ΑΙ ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΦΡΙΚΑΛΕΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ • ὑπὸ W. E. Γλάδστον, — μεταφρασις ἐκ τοῦ πρωτοτύπου. Πωλεῖται ἐν τῇ τυπογραφείᾳ τοῦ Μέλ-λοντος ἀντὶ λεπτῶν 50. Πέμπεται εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἀποστελλομένης τῆς τιμῆς εἰς γραμματόσημα ἐν ἐπιστολῇ «εἰς τὸ Τυπογραφεῖον τοῦ Μέλ-λοντος εἰς Ἀθή-νας».

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

• LECTURES ILLUSTRÉES POUR LES ENFANTS — ἐκιδόμενον ἐν Λωδωνῇ τῆς Ἑλλάδος εἰς φυλλάδιον 16 σελίδων κατὰ μῆνα καὶ κοσμοῦμενον διὰ 4 ἢ 5 δραχμῶν εἰκό-νων. Τιμὴ συνδρομῆς ἐτησίας προληρωτέας δρ. 2,50.

CHILDREN'S FRIEND. — CHILDREN'S PRIZE. καὶ CHILD'S MAGAZINE. Ἀγγλικά περιοδικὰ ἐκιδόμενα εἰς φυλλάδιον 16 σελίδων κατὰ μῆνα καὶ κοσμοῦμενα διὰ δραχμῶν τεσσάρων εἰκόνων. Τιμὴ ἐτησίας συνδρομῆς ἐκάστου δρ. 2,50. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ.

ΛΥΣΙΣ Θ'. ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Χριστός.—Χρ.—Ἰατός.

Ἔβυσεν αὐτὸ ὁ κ. Παναγ. Γ. Κατραβάς, ἐξ Ἰθάκης.

ΛΥΣΙΣ Α. ΓΡΙΦΟΥ.

B—Y—μ—δ—ἐν—πράτιν—Bία μηδὲν πράττειν.

Ἔβυσεν αὐτὸν ἡ κ. Ἐλένη Δερέκα. Ἐπίσης οἱ κκ. Ἀλέξ. Δ. Θέμελης, ἐκ Σμύρνης καὶ Ἐμμ. Κ. Γεωργιάδης, ἐκ Σύρου.

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

Εἶμαι μέρος τῶν προσώπων
 χρῆσιμον ἀρχόντως μάλα
 Ὅλοι μ' ἔχουν τῶν ἀνθρώπων
 καὶ ἐκ τῶν ζῴων ἅλα τέλλα.
 Σὺ δ' εἶλη, ποῦ μὲ βλέπεις
 εἰς τὸ πρόσωπόν σου μ' ἔχεις.
 Τὶ συλλογισμένη μένεις,
 τί μὲ βλέπεις καὶ ἀπορεῖς;
 Καὶ οἱ φίλοι σου μὲ ἔχουν
 καὶ ὅλοι σου οἱ συγγενεῖς.
 Δὲν μ' ἐνόησας ἀκόμη;
 πρόσθεσις εἰς τὴν ἀρχὴν μου
 ἄλλην μίαν κεφαλὴν,
 καὶ ὅλ μ' εὐρεῖς, ὅπου κρῖται
 ὅπου ἀνθρώποι φαίνεσθαι
 καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀνάξουν.

ΓΡΙΦΟΣ 2.

